

[Hans Toft.]

Jeg kan altså give mit partis tilslutning til formålet og det ønskelige i en ændring af de gældende regler, men kan på den anden side ikke se, hvorfor vi ikke skal gennemføre den afgørende forenkling ved denne revision af loven. Med disse bemærkninger kan jeg love en velvillig behandling af lovforslaget i udvalget.

Per Federspiel: Jeg kan på mit partis vegne tiltræde dette lovforslag. Jeg er ikke helt enig med hr. Hans Toft i, at man burde have fulgt retsplejerådets forslag om at gøre brevforkyndelsen til det primære. Det, der er det vigtigste, er at sikre, at folk får de meddelelser, de skal have, og det er ikke altid sikkert, at brevforkyndelse vil være det mest praktiske. Der er en tilbøjelighed hos folk til at svare på breve, men den er ikke altid til stede, og derfor tror jeg, det er rigtigt, at man lader den valgfri ordning forblive. Det vil jo være sådan, at de fleste domstole, advokater og myndigheder kender deres pappenhejmere, de ved, hvordan de skal få meddelelserne ført over til dem, og derfor er det rigtigt at give denne valgfrihed med hensyn til, om man vil vælge brevforkyndelse, anbefalede breve med attest eller forkyndelse ved stævningsmænd. Jeg tror, det rent praktisk vil løse sig uden større vanskeligheder.

Jeg vil gøre opmærksom på én ting. Det er ikke for at foreslå det indført i lovforslaget, men der vil jo ikke gå så forfærdelig lang tid, før et altovervejende antal advokatkontorer vil være udstyret med telex, og det vil utvivlsomt være den mest praktiske og billigste forkyndelsesform at anvende dette. Jeg vil bede justitsministeren og hans embedsmænd have dette under overvejelse ved en eventuel senere uddybning af disse regler.

Så har jeg kun en enkelt ting, som er gået igen fra de tidligere bestemmelser i retsplejeloven, det er bestemmelsen i den nuværende § 166, efter lovforslaget § 162, 2. stk., hvorefter man anser en beslutning i retten for at være forkyndt, hvis den pågældende har været tilsagt til retsmødet og er til stede eller uberettiget har forladt det. Det har altid stået mig uklart, hvad „uberettiget“ egentlig vil sige, fordi i reglen står det jo folk frit for, om de vil udeblive fra et

retsmøde eller gå midt i det, så måske justitsministeren kunne uddybe lidt, hvad der egentlig forstås ved dette „uberettiget har forladt et retsmøde“. Skal det ikke blot forstås således, at den pågældende i utide har forladt et retsmøde? Men dette er som sagt kun en enkelt bemærkning for ikke at forsømme detaljerne.

Gudme: Det plejer at være god tone her i folketinget, at man takker og roser ministre, så vidt man kan komme af sted med det. Jeg vil gerne følge trop og takke justitsministeren, fordi han ikke har fulgt retsplejerådets forslag, hvorefter det nye begreb brevforkyndelse skulle være den principale forkyndelsesform, mens de hidtil kendte, stævningsmandsforkyndelse og postforkyndelse, skulle ned i andet geled som subsidiære muligheder.

Retsplejerådet har øjensynlig forset sig på denne nye form for forkyndelse, og det må da også erkendes, at det ville spare både tid og penge, hvis man kunne benytte sig af påtegninger på en brevgenpart i det store antal af tilfælde, hvor noget skal forkyndes.

Det er Sverige, der er forbilledet for dette initiativ, og det kunne være interessant at få at vide, hvor gode erfaringer man har nået at få i Sverige rent talmæssigt. Hvor ofte lykkes en brevforkyndelse set i forhold til antallet af post- og stævningsmandsforkyndelser? Jeg ved ikke, hvornår omfattende et materiale man kan nå at have fået i Sverige, for så vidt jeg kan se af bemærkningerne i retsplejerådets forslag, er den nuværende svenske ordning først trådt i kraft fra 1. januar 1971, altså i år, og så må erfaringsgrundlaget være spinkelt. Men en rent umiddelbar og snusfornuftig betragtning må føre til, at brevforkyndelse ikke kan gennemføres med succes i det store antal af tilfælde, hvor vi i retsplejen har brug for forkyndelse. Jeg kender ingen statistik, men jeg gætter på, at det, der virkelig tæller noget, er forkyndelse af stævning i inkassosager, der senere fører til udeblivelsesdom, af tilsigelser til fogedretten til udpantnings-, udløgs- og afbetalingsforretninger og så tilsigelser til retten i de mange politisager, vi efterhånden trækkes med.

Fælles for adressaterne i disse tilfælde er, at de er modvillige, således at tilskyndelsen